

Massa candidats per a ocupar

Amb la perspectiva immediata de les pròximes eleccions generals a Itàlia, que hauran de decidir un nou parlament de la República, els partits i forces de centre i centre-dreta busquen aliances i acords que els permetin de fer front a l'esquerra, que d'antuvi es presenta com a favorita.

Sobre la tomba de la Democràcia Cristiana (DC), els seus fills pròdigs planejen pactes per sobreviure. Itàlia s'ha quedat sense la *mamma*, la *balena blanca*, i ara està tramant com substituir-la, perquè molts la consideren indispensable per a l'estabilitat del país o, si més no, per a fer front a aquesta coalició d'esquerra que es creu imparable en les eleccions legislatives del 27 i 28 de març, data en què es fecundarà la Segona República.

L'espai de centre i centre-dreta és buit i són

r l'espai de la balena blanca

massa els candidats per a ocupar-lo, des de nous i nous, com el magnat de la televisió, Silvio Berlusconi, a democristians rebels, entre ells Mario Segni. Aquest fill d'un president de la República, sard i ambiciós, s'alià el dia 24 amb el dimoni, el líder de la Lliga del Nord, Umberto Bossi, per crear un front electoral que té per objectiu la formació d'un "govern liberal-democràtic" dedicat a emprendre la reforma constitucional.

El manifest s'obre amb unes paraules que po-

Silvio Berlusconi s'ha decidit a saltar a l'arena política. La desfeta de la Democrazia Cristiana ha donat pas a una pugna entre els principals líders de la dreta italiana pel seu espai polític.

ARXIU

drien semblar ingènues, si no fos perquè les subscriu un partit que flirtejava amb l'independentisme. "La República italiana és una i indivisible. Solament com a tal pot garantir la seguretat internacional i contribuir positivament a la construcció dels Estats Units d'Europa". Roberto Maroni, representant de la Lliga en la reunió amb Segni, llevava dramatisme a una frase que s'interpreta com una immensa concessió de Bossi a l'ex-democristià. "Finalment es reconeix que federalisme no vol dir secessió", comentava Maroni.

Segni estava més content que mai. "El programa sosté la construcció d'una Itàlia moderna, antiestatalista i renovada", proclama el líder del Pacte per Itàlia i impulsor dels referèndums que han liquidat el sistema electoral que nasqué, com la República, acabada la Segona Guerra Mundial. "Hem de construir una aliança, alternativa al Partit Democràtic de l'Esquerra" (PDS, ex-comunistes), afegia Segni.

El pacte, esperat, ha deixat en una situació compromesa els altres dos pretendents de Segni, Berlusconi i el secretari general del Partit Popular Italià (PPI), Mino Martinazzoli. El PPI, creat a mitjan gener amb el que restava de més presentable de la difunta DC, dubta entre incorporar-se al projecte o esperar que s'aclareixin les aliances. Martinazzoli és dels qui opinen que una coalició amb Segni i Bossi no beneficia el nou partit. Una opinió que comparteix Sergio Mattarella, l'influent director del diari *Il Popolo*. "És un acord que no convé al PPI", deia el periodista. Però els neo-democristians no volen renunciar a cap opció durant aquestes setmanes en què es dibuixen les coalicions. Ho confirma la presència a la reunió entre Maroni i Segni del filòsof Rocco Buttiglione, un polític pròxim a Roberto Formigoni i a Joan Pau II, que segueix amb atenció els primers passos de l'hereu de la Democrazia Cristiana. Formigoni, secretari general del PPI a Llombardia, representa el sector més dretà del nou partit. Afí al moviment tradicionalista Comunió i Liberació, Formigoni no amaga la seva antipatia per Martinazzoli, que vol substituir amb Buttiglione.

Des de Villa San Martino, Berlusconi, una mica sorprès per l'acord, tornava a repetir que l'obliguen a mullar-se políticament. "No puc desestimar aquestes pressions, aquestes demandes que vénen de gent, de tantíssima gent", declarava *Sua Emittenza*, rei de la televisió privada italiana (Canale 5, Itàlia 1 i Rete Quattro) i senyor del Milan Club de Futbol. "Es comença a veure la formació d'una aliança potencialment vencedora", assegurava. Les intencions de Ber-

Umberto Bossi. El cap de la Lliga Nord ha creat amb Mario Segni un front electoral que té per objectiu la formació d'un "govern liberal-democràtic" dedicat a emprendre la reforma constitucional

lusconi són una incògnita d'aquesta transició italiana. Alguns analistes opinen que *Sua Emittenza* només vol ficar-se en política per mantenir els privilegis que havia forjat quan Bettino Craxi remenava les cireres. Craxi, ex-president del Consell de Ministres i ex-secretari general socialista, està acabat políticament per la seva implicació en nombrosos casos de corrupció investigats pels jutges de l'operació Mans Netes. El diari *La Repubblica*, que pertany a Carlo de Benedetti, ironitza constantment sobre *Il Cavaliere* i recorda el desastre financer del grup Fininvest. "No es pot dir que aquest sigui el perfil d'un empresari d'èxit. En aquest punt, és clar, la política és un mal menor", podíem llegir a les planes del diari que dirigeix Eugenio Scalfari, que no ha perdonat els intents de Berlusconi d'apoderar-se de la capçalera.

Mentre *Sua Emittenza* es prepara per anunciar la seva candidatura, Gianfranco Fini, secretari general del Moviment Social Italià (MSI, neofeixista), repeteix que el futur de la dreta està en l'Aliança Nacional. "Vèncer l'esquerra és indispensable, i sense l'Aliança és impossible de fer-ho", assegura Fini. Però els lligams de l'Aliança Nacional amb els neofeixistes espanten Segni, Bossi, Martinazzoli i Clemente Masella, fundadors del Centre Cristià Democràtic (CCD), format pels supervivents de la DC que no volen integrar-se al PPI. Berlusconi no vol sentir ni parlar de Fini, a qui donà suport durant les eleccions municipals del desembre amb una proclama que s'interpretà autoritària i pròxima al feixisme. Tampoc no està d'acord amb l'Aliança una de les estrelles de MSI, Alessandra Mussolini, neboda de Sofia Loren, que es diverteix proclamant les excel·lències del seu avi, *il Duce*.

A Botteghe Oscure (seu romana del PDS) somriuen quan es barallen els líders de la dreta. Les últimes enquestes atribueixen a l'anomenat Pol Progressista el 40% del vot, suficient per a formar govern, si els conservadors es presenten

dividits. Achille Occhetto, secretari general del PDS, prova d'incorporar els socialistes honestos —encara en queden a Itàlia!— en l'heterogènia coalició d'esquerres, una proposta que no acaba de satisfer Leoluca Orlando, líder de la Rete. La setmana passada, Ottaviano del Turco, secretari general del Partit Socialista Italià (PSI), discutia amb els dirigents ex-comunistes sobre la forma d'entrar en l'aliança progressista.

"Si en el front d'esquerres hi ha aquest PSI, amb els craxians i els implicats en corrupció, llavors, gràcies, no ens interessa", declarà enfadat Diego Novelli, diputat per la Rete, el moviment antimàfia creat per Orlando a Palerm. De Turco replicà immediatament: "Temo que l'objectiu d'Orlando no sigui el Pol Progressista, del qual voldria la direcció". La querella no sembla pas angoixar Occhetto, que ha exigit a Del Turco que només es presentin a les llistes electorals els socialistes amb un expedient immaculat. El PDS, l'únic partit tradicional que no implicat en la corrupció, no vol perdre els socialistes reciclats ni la Rete, que atreu el vot catòlic del sud, en especial de Sicília.

Participen també en l'aliança d'esquerres els Verds, els republicans i Refundació Comunista, on s'arreceren els ortodoxos que es negaren a incorporar-se al PDS quan es va desfer el Partit Comunista Italià (PCI). Com es veu, el Pol Progressista és generós i tolerant a l'hora d'aixoplugar espècies tan diferents com comunistes, catòlics cansats dels vincles entre la DC i la Màfia, ecologistes i social-demòcrates de mare diferent.

Tanmateix, les negociacions semblen dirigides a forjar tres aliances, on es veuran obligats a integrar-se els polítics sense gaire influència i els petits partits. La nova llei electoral afavoreix la concentració, precisament per evitar que una formació minúscula pugui ser l'àrbitre en la formació de govern, com ocorria amb els liberals, republicans i social-demòcrates, que no aconseguien més del 2% dels vots en les eleccions. No obstant això, les diferències entre els membres de les coalicions amenacen de pertorbar la vida d'un Parlament que alguns, com ara Segni, volen constitucional.

Un Parlament que es destacarà més per les absències (Giulio Andreotti, Craxi) que no pas per les incorporacions (Berlusconi?). Trist final d'uns personatges engolits per l'huracà moralitzador desfermat pel jutge Antio di Pietro. La Democràcia Cristiana, que es beneficia d'aquestes pràctiques corruptes, lluita per sobreviure en dos partits, el PPI i el CCD. La seva vitalitat i una història que es confon amb la d'Itàlia, en aquests últims 35 anys, auguren la seva presència en la Segona República.

Alcide de Gasperi i Aldo Moro no es mereixen que la DC es mori sense dignitat, odiada pels mateixos que l'han votada i abandonada pels seus fills.

Antoni Castel